

ikke havde fundet Sted. Under Krigen er der for øvrigt givet forskellige Bestemmelser dels om Tillæg til de foran nævnte Sætser for Pensionernes Størrelse, dels om, at en midlertidig Forøgelse af Aarsindtægten ikke skal have en Nedsættelse af Pensionen til Følge.

Ligesom om de danske Understøttelser gælder det om de engelske Pensioner, at de ikke berøver Modtagerne deres borgerlige eller politiske Rettigheder.

Ved Fastsættelsen af Reglerne for Lovens Administration har man lagt Vægt paa at gøre denne saa simpel og ligetil som muligt. Hele den løbende Administration er lagt i Hænderne paa lokale Udvalg (local pension committees), som udpeges af de kommunale Myndigheder, et for hver By over en vis Størrelse og et for hvert Grevskaab. Disse Udvalg modtager Ansøgninger om Pension og træffer Afgørelserne vedrørende disse. Endvidere er der i Henhold til Loven ansat et vist Antal Embedsmænd (pension officers), som udnævnes af Finansministeriet og hver indenfor sit Omraade fører Tilsyn med de lokale Udvalg, der i alle Sager er pligtige at indhente vedkommende pension officer's Erklæring, forinden de træffer deres Afgørelser. Disse kan af den Person, hvem Sagen angaar, samt af den paagældende pension officer indankes for den centrale Pensionsmyndighed (central pension authority), som er henlagt til Indenrigsministeriet (local government board). Samtlige Udgifter ved Administrationen afholdes af Staten, idet der dog for de lokale Udvalgs Udgifter er fastsat visse Grænser.

Omfanget af den Virksomhed, som Loven har sat i Gang, vil fremgaa af følgende Tal:

Aar.	Antal Pensionsnydere.			Statens Udgift Mill. £
	Mænd.	Kvinder.	Tilsammen.	
1912—13	363 811	604 110	967 921	12,3
1911—12	351 397	590 763	942 160	11,9
1910—11	333 050	574 411	907 461	11,5

Antallet af Pensionsnydere udgjorde i Aaret 1912—13 ca. 64 pCt. af Befolkningen over 70 Aar. Af det samlede Antal Understøttede fik i samme Aar 915 750 eller 95 pCt. hver 5 sh. ugentlig, saaledes at de lavere Sætser næsten ingen Rolle spiller. Bemærkelsesværdigt er det store Flertal af Kvinder blandt de Understøttede; for en Del beror dette dog paa, at der i den samlede Befolkning over 70 Aar er ca. 40 pCt. flere Kvinder end Mænd, men selv naar Hensyn tages hertil, er de kvindelige Nydere dog forholdsvis talrigere end de mandlige. I England og Wales understøttedes i 1912—13 ca. 67 pCt. af alle Kvinder over 70 Aar, men kun 55 pCt. af Mændene, for begge Køn under eet 22 pCt. Statens Udgift til Understøttelsen var i det nævnte Aar 12,3 Mill. £ (ca. 620 Mill. Kr.).

Loven af 16. December 1911 om Syge-, Invaliditets- og Arbejdsløshedsforsikring (*National Insurance Act, 1911*) giver i sit første Afsnit (*National Health Insurance*) udførlige Regler om en omfattende Tvangsforsikring af Arbejderklassen og den lavt lønnede Del af Funktionærstanden mod Sygdom og Invaliditet. Da Invaliditetsforsikringen er snævert forbundet med Sygeforsikringen og Invaliditetsrenten i Virkeligheden kun er en Pengehjælp under fortsat og vedvarende Sygdom, vil det være nødvendigt kortelig at omtale den samlede Forsikringsordning.

Forsikringspligten omfatter med faa Undtagelser alle Personer mellem 16 og 70 Aar, der arbejder i en Arbejdsgivers Tjeneste, først og fremmest altsaa den egentlige Arbejderklasse, herunder Hjemmearbejdere, men dernæst ogsaa Funktionærerne, de sidste dog kun, forsaavidt deres Aarsindtægt ikke overstiger 160 £ (Indkomstskattegrænsen). Desuden er der indenfor visse Grænser Adgang for den lavere Middelsstand til at tegne frivillig Forsikring. Det samlede Forsikringsbidrag er for en Mand 9 d. ugentlig og for en Kvinde 8 d. Disse Bidrag betales af den forsikrede, hans Arbejdsgiver og Staten i Forening, saaledes at Staten betaler 2 d. ugentlig, Arbejdsgiveren 3 d. og den forsikrede Resten (Mænd 4 d., Kvinder 3 d.). For lavt lønnede Arbejdere er den forsikredes eget Bidrag mindre end her nævnt eller bortfalder helt, medens til Gengæld Arbejdsgiver og Stat betaler mere end normalt. Betalingen af det Arbejder og Arbejdsgiver i Forening paahvilende Bidrag sker ved, at den sidst-